

Иван Давидков

МОЖЕ БИ СБОГОМ

Стихотворения

Изд. Давидков & син,

София, 1992 г

Това е последната книга на Иван Давидков. Точно месец преди завинаги да остави писалката той написа своето стихотворение-сбогуване, а ръкописът на стихосбирката, която знаеше, че няма да дочака, лежеше на бюрото му. Най-отгоре беше написал заглавието ѝ с молив – „Магия“.

Позволих си да го променя, съобразявайки се с кратичка бележка в дневника на баща ми: „Вчера написах едно стихотворение – „Може би сбогом“. Така бих искал да нарека бъдещата си книга, ако успея да я напиша...“

Той успя да я напише. Мой дълг беше тя да стигне до читателя.

Борислав Давидков

27 август 1989 г

*Вчера написах едно стихотворение –
„Може би сбогом“. Така
бих искал да нарека бъдещата си
книга, ако успея да я напиша.
Човек се надява, че не изчезва
завинаги от света. Той остава
в нечий спомен, в картина, в стих.
И затова си тръгва с измамната
надежда, че неговата
последна дума е може би
сбогом...*

ПРОДАВАЧИ НА ПЕТЛИ

В това студено утро през пазара
ще минат продавачи на петли –
и изведнъж ще се развидели
сред пушека и есенната пара.

Петлите, сънени и мокри, ще изпънат гръд
и ще надуют дрезгави тромпети.
Мелодиите ще се гонят из небето,
като виелици червени ще кръжат.

И ти ще видиш: някой скитник стар,
поседнал до петлите на паважа,
ръце протяга над пламтящата им жар.

Но тя не топли. Ситен дъжд се спуска пак
и песента свисти от него. В здрача влажен
поскърцва, натоварен с кукуригането на петлите, влак.

3 май 1989 г.

АЙСЕДОРА ДЪНКАН ТАНЦУВА
ДЕВЕТАТА СИМФОНИЯ НА БЕТОВЕН

Оркестърът ли свири, или туй са бавните валдхорни на нощта?
А сцената е гола и загадъчна като душа новородена
и ти танцуваш боса в тая тайнствена вселена,
за да усетиш с ходилата си бодлите от венеца на Христа.

Магьоснице, с екстаз и тайна вдън присвитите очи,
ликувай! Но когато прозвучи най-трепетната нота,
край тебе Гетсиманската градина ще мълчи
и през целувката ще виждаш очертанията на Голгота.

Когато Одата на радостта се понесе в небето
от медната тръба на херувим, не ще я чуеш ти. Ще свети
край тъмния фиакър Сена – сънена и строга.

Заплетен в сенките на слизащия здрач
ще се опъне шалът ти като въжето на палач –
и сетния си пирует ще изтанцуваш ти върху сълза на Бога.

3 август 1989 г.

САЖДА

Изчезналият вчера влак отново се завръща –
ти свирката му чуваш, ала друг е вече той
и други пътници се вглеждат в трепкащия зной,
и друг петел пламти над мярналата се до моста къща.

Ветрилото си перлено затварят и изчезват непознатите земи.
Това, което дълго чакаше, е чуждо – вече взето.
Ти вчера стиснал беше в прегръдките си раменете сини на морето,
а днеска само с ризата си в спомена ти то шуми.

С подправени монети ни заплаща за измамните съдбата.
Един седи спокойно във вагона. Друг се мята
в безсъница – като вълна от бряг на бряг.

И оня, който е останал на перона,
и оня, който своята химера гони,
изчезва в нечий поглед – сажда от дима на сатанински влак.

13 юли 1989 г.

ОТЛОЖЕНИ ПРАЗНИЦИ

*„Всичко минава и всичко се лесно забравя...“
Славчо Красински*

Рицари с брони картонени, кой ви свали от седлото?
И край коя ли канавка на рая жребецът ви верен върви?
Думите станаха цвете самотно сред буйни треви
и като храст и бръшлян се прегърнаха злото с доброто.

Виното в старите кръчми по устни на други горчи.
Вашите сенки мъгла по стените и в нашия спомен замаза.
Тъй като никой адреса ви нов не ни каза,
нощни фенери ви търсят с безсънни очи.

Те ще ви срещнат в тревожния стих и през строгите строфи.
В тях ще се вгледате в кратки минути за свиждане
с поглед смутен на наивници и философи

и като в празни глазници на череп ветрец ще напява
стария стих – ваше сетно прости и довиждане:
„Всичко минава и всичко се лесно забравя...“

26 юли 1989г.

ПРЕСЕЛЕНИЕ

Останахме си скитници на тоя свят.
Където и да спрете по земята,
домът ви ще е със стени от вятър
и водорасли ще застилат нощем вашия креват

Над вас високо месецът с весла вълните ще загриба.
Течението ще отнася сенките ви, ала пак
ще се завръщате в потъналите дворове по мрак
и всеки спомен ще докосва дъното с опашката на риба.

Къде са ранобудните, които тук поемаха на оран?
Къде са гроздоберите? Къде са мелничните колела?
Къде са щъркелите бели и ехтящи в утрото крила?
Попитайте – и няма бездната с уста от пяна да ви отговори.

И ако слезете под тъмните води,
ще можете да купите, когато рибите отварят магазина,
един забравен залез – кехлибар застинал –
и цяла шепа есенни звезди.

А по пътеката, където детският ви сън е бродил бос,
ще видите едничък пътник само:
разгърден облак с мълния на рамо
върви към хълмите на сенокос.

21 юли 1989 г.

НОЩНИ СТИХОВЕ

*На румънската поетеса
Анна Бландиана*

Слушах твоите стихове, Анна,
ти – в скрипяща от лед глухота
мълком стискаше своята рана,
но течеше беззвучно кръвта.

Вън димеше нощта неспокойна.
Плач бе палнал над мъртвите свещ
и куршумите свиреха дойна
над кварталите на Букурещ..

Какво време ни бе отредено!
И разбираме в съдния ден:
от утробата на хиена
оня страшен мираж е роден.

И поехме към него – да минем
през тресавища от лъжа
и в нозете на колоса глинен
осквернената муза лежа.

Осквернена и доверчива,
с флейта ласкава свиреше тя
в час, когато честта се покрива
с плесента на отровни цветя.

Думи призраци, думи измяна,
змийски, стъпкани съблекла...
Слушах твоите стихове, Анна,
и мълчах – повален от стрела.

24 декември 1989 г.

КУКУВИЦА

От кукувицата лъжовна есента ни отърва.
Дух на скиталчеството – дяволът ли най-подир прибра я?
И виждаш между корени и стъпкана трева
едно перце от нея: вятърът го гони към безкрая.

Ала защо върви след тебе неотстъпно оня кукувичи глас,
защо старинният часовник до килера
скрипти с махало и дочуваш в най-блажения си час
закана: „Знай, където и да си, ще те намеря!...”

И те намира тя. Махалото разпалва призрачни слънца
по нощните стени. А скитницата взира в теб очи оловни.
В гнездото на душата ти потайно скътва своите яйца
и мъти ги безсъницата ти, отпуснала криле грижовни.

В памет на Пенчо Данчев

Ти си замина, без да кажеш: сбогом!
Уж щяхме да се видим, а вестта
за отпътуването ти дойде при
мен и седна на креслото, на което
обичаше да сядаш ти. Навън
дърветата се нижеха – железничари
с размятани шинели, с черни и широки гърбове,
и като гипсови стояха прелезите, зад които
изчезна влака, с който отпътува ти.

Знам: в тъмните вагони има място и за мен
и аз ще тръгна някой ден да те подиря
в безкрайните предели. Ще седим
край огън, стъкнат от съзвездието Вега,
ще си говорим за картини и за книги, а край нас
опашки ще помахват звездните Ловджийски кучета.

Но ще е друго там. Не ще ги има
по етажерките разхвърляните вестници,
не ще позвънва с реотани печката
и няма да прехвърча сняг, когато,
посрещнало те с лай, обичаното куче
лежи до масата и с благодарност ближе
ръката ти. И няма да цъфтят
рисуваните слънчогледи на стената,
които все се канех да ти подаря.
И няма да надипля пръстени от дим лулата.

Далечен влак скрипти. Дърветата вървят –
железничари с тъмни и размятани шинели –
– Дръпнете се – им викам, – да му кажа: сбогом!
Но те растат – огромни – и запълват кръгозора.

* * *

Двубоят на петлите ми напомняше
за сблъсъка на залеза с нощта.

Наежени, те удряха гърди в гърди,
подхвърляни от свитите пружини на краката си,
Кръжаха, разпиляваха пера и здрач
над вировете – и реките потъмняваха,
като че белите ръце на селянка
се мушваха в ръкав на топла дреха.
Перата се понасяха над върховете
и техният оранжев сняг
застилаше пътеките между звездите,

където в късна нощ
сънят ни ще оставя дири.

13 юли 1989 г.

* * *

Лесът ще снее рижата си шуба
с подплата от прокраднал се през облак лунен сноп
и ще я скъта като в гардероб
на някой дъб в дълбоката коруба.

И само зъзнещият вятър, призори поел на път,
на раменете си ще я намята
и първите снежинки над гората
като молци край него ще кръжат.

23 октомври 1989 г.

ВСЕЛЕНА

1.

Навярно друг е на Вселената законът. Вихрите налитат,
плакати от светкавици размятали над мен.
Ала седят спокойно в своя парламент звездите
и месецът е техен несменяем президент.

2.

Съдба, какво бих могъл за вечеря да ти дам? –
Бульон от феникс със салата от опашки на комети
и зачервен във фурната орел, дълбал на Прометей сърцето,
и райски ябълки, които в пазвата си е държал Адам?

3.

Косачите клепят косите –
сякаш щъркели сутно тракат.
А денят се изгубва зад сини ракити,
залез – дреха небесна – праметнал на лакът.

4.

Облакът крачи по мокрия хълм.
сякаш рибар е и скача над мене
златната рибка на първия гръм
с мрежа от дъжд уловена.

* * *

Товага виното ухаеше на мокри палуби и на пристанища.
Бе тъмно – и искри изпитаха из чашите пред нас:
там може би се гонеха разпалвани от бриза фарове
върху скали, разтърсвани от ударите на прибоя.

В терасата на ресторанта се разбиваха вълни. И ние плавахме
над отразени градове, където се размиваха допрените ни сенки.
Моряшкият оркестър, засиял с тръбите си, довършваше танго протяжно,
което чайки с бавно хлъзгане над нас танцуваха.

Какво ни беше обещала тая музика? Не помня вече.
Седим на голама тераса. А по парапета чайките мълчат –
видения, възкръснали от дъното. И в чашите мъждука
залязващата есенна луна, просякла бездна сред морето.

23 февруари 1989 г.

ПАСТОРАЛ С РИЖА МАЙМУНКА

Тук всичко е синьо от дим на вечерни огньове.

– Хей, мургави скитници, кой ви събра край реката,
където дайре се обажда и пламък танцува
с атлазени чехли от пепел и с пурпурна риза?
Там бродове плавни край вас се разхождат,
повлекли опашки на сини пауни.

С какво заплатихте за своята песен и волност?
– С две шепи жълтици, ковани от късния месец.
– Видях до каруцата рижа маймунка,
която краде и танцува, и проси:
тя няма ли вашето скрито имане да сложи
в дланта ненаситна на тая вражалка – съдбата?

25 септември 1989 г.

ПРИВЕЧЕР

Какво си спомняш от оная привечер, когато
огромна планина тъмнееше в небето на април?
– Един колар се връщаше през нивите,
Луната като фенер на ритлата си закачил.

29 юни 1989 г.

НАДБЯГВАНЕТО

Надбягвахме се с вятъра. И спиците свистяха,
и пукаха педалите от лудата езда.
А жиците на телеграфни стълбове над нас звъняха
и за победите ни известяваха на най-далечните бърда.

Сподиряше ни облак, сложил крак в планинско стреме,
изпод копитата летяха мълнии и съскаха из мокрото поле.
А ние мислехме, че изпреварваме самото време,
че храстите политнали зарастват върху раменете ни като криле.

И ето ни сега в канавката. И спиците лежат – ръкойки жито,
ожънати от вятъра. Кормилото рога е вбило – повален елен,
и спуканите гуми са червени пояси, които
се мъчат да издърпат из вика на здрача нашия изчезващ ден.

И някак изведнъж обраства с бурени безкрайната пътека.
Пукнатини дълбаят пистата на нашите победи.
И няма я бараката до прелеза, и няма го човека,
който, засветкал с очилата си, поправяше велосипеда.

* * *

Стрелочникът ще бъде друг и бариерата ще бъде друга.
Детето – вечната загадка – до стъклото на вагона ще седи.
Ще гледа как рибарят крачи сред реката, както крачи селянин след плуга
на слънцето – и пред нозете му се диплят огнени бразди.

Ще бъде друга гарата. Ще се разпалва утро непознато.
Детето – вечната загадка – все така ще гледа бягащите край вагоните поля.
А ние ще сме само ек от колелата
или следа дъждовна върху прашните стъкла,

зад чийто прорез крие своето загадъчно лице Съдбата.

24 юли 1989 г.

ГРАДИНИТЕ НА ПРОВАНС

Гоген рисуваше разпятия, аз – цъфнали градини,
в които утринна мъгла дими.
Усмиваха се старите маслини,
усукани като прането край приюта в Сен Реми.

Полето пееше и беше просветлена
душата ми. Пристъпях бос по сребърните цветове –
апостол, пратен в тая и от дявола забравена вселена
да възкреси изчезнали навеки светове.

Но идваше нощта. Прозорецът с око на сова
ме търсеше. Вратата зейваше подобно бездна между светлините редки.
Дали не ще се срина в шахтите на Боринаж? И чух аз отново
как цвелят слепите коне между ръждясалите вагонетки.

Вървах покрай маслините и се обръщах крадешком, защото
все моя стон ехтеше остро в мен.
И се изкачвах аз по стъпалата на приюта, а оттам ме гледаше окото
на совата – окото сатанинско на Гоген

НОЩНА СЯНКА

Един квартал в нощта те изпровожда,
друг идва да те хване за ръка.
Луната като скелета на риба гложде
града, огледан в тъмната река.

И ти не знаеш на кого – на мрака
или на пустото метро си гост.
Мъглата с погледа на съблазнителка те чака
до всеки ъгъл и до всеки мост.

Виши се цирков купол в небосклона
и там скриптят с чугунени ребра
фосфоресциращите голи клони –
миражи от Булонската гора.

Една след друга гаснат светлините.
Заклучват и последните врати.
Едничък арлекин по улиците скита –
отдън витрините кому ли тъжно се усмихваш ти?

26 май 1989 г.

ЕЗИЧНИК

Ако бях католик, щях да се изповядвам
в катедрала, където строга фуга ехти
и в разкрехнатите, от дъжд продълбани врати,
погледът на божия дух се прокрадва.

О, спасителна изповед, бих ли могъл да бъда
на загадка и призив мистичен в плен?
Ангел зърна ли, знам: ще се спусне над мен,
вдигнал меча си за безпощадна присъда.

А душата ми плаче за божество –
птица, цвят или изгрев – икона на храма,
ала с твоите черни криле, измама,
ще достигна ли клона на златно дърво?

Виждам в здрача на тънки върхари витража
и – езичник – се лутам в безлюдния лес.
Боже, толкова болки ме мъчат днес!
На кого,
на кого,
на кого,
да ги кажа?

27 септември 1989 г.

* * *

Когато много тайни сме узнали
и тел ръждива спомените ни бode,
кой в кръговете адски факел ще запали
и кой Вергилий към чистилището ще ни поведе?

След толкова заблуди – обещание
пред знака на трагичен кръстопът.
След толкова жестокост – покаяние.
Но мъртвите дали ще разберат?

27 септември 1989

БИСЕРНИТЕ МИДИ

Вие вярвахте, че глъбината
ще е вечна. И чакахме в нея
като в люлка от пяна и вятър
зъбче бисерно да се засмее.

Вие мислехте, че водолазът
ще се спусне и ще ви намери
и вълна ще си просне атлаза –
лъч от бисер да затрепери.

Но изхвърли ви с грохот морето
на безлюдния бряг. И лежите
до парче от ветрило, което
е преброждало далечините.

И в седефа ви вгледан, безкраят
търси ек от наивни съблазни.
Глухота. С вас вълни си играят
и премятат черупките празни.

ГИПС

В калъпа сложихме душата си. И гипсът я плени.
А Майсторът се смееше: той търсеше войници
с еднакъв ръст, с еднаква стойка. И далечни птици
ни спомняха единствено, че има висини и далнини.

Разбрахме, че наивността ни е измамила. Потърсихме простор
и бе трагичен порива ни да изглеждаме крилати.
Свистяха гипсови пера и дращеха земята,
но своята ръждива тел не късаше изчезващият кръгозор.

И в себе си залутани сега се бързим, търсим път
из лабиринтите на Минотавъра. А помежду ни –
мъглата на миражи сред безлюдни дюни.
И гипсовите на души със ставите си в тъмното скриптят.

30 юни 1989 г.

ШЕКСПИРОВА ХРОНИКА

1.

Бил кралят лицемерен и жесток.
По-мъдрите от него, както се полага,
загивали от донос или шпага
и своя дом за тях зазиждал Бог.

Шотландски снегове в потаен час
свистели и замитали следите.
И гарван кацвал на бесилото за мъртвите да пита,
но мокрото въже се люшкало без глас.

С фанфари после възвестявали за тяхната несправедлива казън,
но за възмездие не се надигала тълпата
и ни един палач не бил от нейните юмруци смазан.

А оня, чийто подпис като пепелянка
пълзял под страшните присъди, дремел в дворцовата сянка
и кръв засъхнала били рубините върху короната в тревата.

25 август 1989 г.

2.

Ликувайте, тиранинът е повален!
И хората, стълпени на площада,
в чиито думи няма милост и пощада,
разбират, че дошъл е най-щастливият им ден.

Те чакат оня, който ще ги облече
не с дрипи, а с надежда, който може
мир да даде на сърпа и на ножа,
за болките им милосърдна дума да рече.

И той пристига. Край високите колони
минава царствено. Ликуващ вик го гони.
Но вижда дворцовият стар велможа:

позната сянка на усойница пълзи към трона
и мантията, метната на царствената ложа
е току-що сменена змийска кожа.

януари 1990

ОРИОН

Ти, ловец на сънища, ставай,
препаши своя златен колчан!
С ловен рог вечерта затръбвява
над света умълчан

Вече звездните гончета лаят
по високия небосклон.
Ще ти бъде там спътник в безкрая
оня звезден ловец Орион.

Той звънтяща стрела ще изпрати
в безпределната далнина
и ще носи на рамо зората
като смъртно ранена сърна.

ПИНИИ

Къде са пиниите покрай нощното шосе за Рим?
Фонтан от фарове ги къпа, след това ги изостави
и те стоят измокрени, докато спим,
и счеждат се крилете им по прашните морави.

На сутринта ще ги разбуди вятърът. Ще заплющят
с криле, искри ще святкат по небето,
но жилавите пръсти на тревата вкопчени ще ги държат
и те ще си останат – тъмно ято край шосето.

А като техен вик в простора блед,
взел на крилете им сиянието синьо,
ще излети внезапно самолет
от близкото летище на Фиумичино

и ще виси на шията небесна като амулет.

ЗИМЕН ПРАЗНИК

Фламандски пейзаж. Сивота. Заснежени селца.
По ледени бродове с кьнки се плъзгат деца.
Пак Коледа иде – и свети в десницата ножът.
Мъжете грухтящата нощ върху снежен харман ще положат,
с мъждиви фенери ще светят, ще газят снега –
червен и димящ, сякаш в ада се бяхтят сега,
а – бяла – душата на техния коледен ангел под черния нож
с червен ореол ще изчезва в дълбоката нощ.
И сякаш засвирва цигулка: пъртина скрипти.
Задава се празник. В утрото хлопват врати.
И с остри качулки, превити под скрежен клонак,
ловците на Брьогел се нижат по белия сняг.

декември 1989

ВЪРТЕЛЕЖКА

Навярно дяволска бе тая въртележка,
която изведнъж се завъртя като дърво
усукано. И вихърът се мъчеше да я изкубне,
да я запрати в мрачината. Тя свистеше

с догонващи се люлки – остри листи,
които режеха небето. Ти седеше
в най-лудата ѝ люлка, сякаш те държеше
на скута си самият Мефистофел
и нещо сатанинско може би изричаше,
наведен над ухото ти.

Внезапно роклята сребриста се изтегли, изплющя,
с опашка на комета ме удари по лицето
и се превърна в странствуваща светлина.

НАДЕЖДА

В памет на Симеон Султанов

Все още облаците бяха в нощното небе постеля
за нашите безсъници. Все още вятърът бе ековит и млад
и бръснихме се призори в неделя
с бръснач от остър звън на водопад.

Все още мислехме, че мигове безброй лежат в дланта ни –
зърна, с които можем да нахраним всички пролетни ята над нас.
Все още тъмните картинички не ни приличаха на застрашително
израстващи вулкани
и не долавяхме през кратерите им предупредителния глас.

Все още вярвахме, че ще вървим след думите, както вървим подир жената,
която ни обръща гръб, а после нежно се усмихва в утринта.
А през ключалката ни, без да чуем как поскърцват стъпалата,
с око всевиждащо надничала смъртта.

25 май 1989 г.

ГРУЗИНСКА МЕЛОДИЯ

Аз помня ризата ти, шита
от снеговете на Казбек.
Днес в белотата ѝ се вплита
съсирек на камбанен ек

И твоите клисури тесни
редят, на стража през нощта,
протяжните грузински песни –
наметка черна на смъртта.

Където тръгнеш, ще съзреш ти,
поникнали над гроб и стон,
градини от пламтящи свещи –
те правят на скръбта поклон.

И ти мълчиш. Под грак на птици
ехти и сплита песента
лозници – като белезници
за дланите на пролетта.

1 май 1989 г.

БРЕТАН ПОД СНЕГА

Тъй е наречена последната картина на Гоген,
рисувана под зноя на Таити.

Защо е тръгнала душата му да скита
на атлантическите вихри в плен?

Как го е зърнала сред тропиците тая болка нетърпима –
носталгията? Как е нарисувал зимния мираж?

Върху платното, в пламъка на южния пейзаж,
на скреж се е превърнал спомена за северната зима.

С осанката на палма мълчалива
над него се е свеждала островитянка
и залезът е веел хлад с ветрило от лъчи,

а той е чувствал как бретонска пряспа го завива
и е съзирал през снеговалежа сянка
на ангел, долетял да склòпи гаснещите му очи.

9 октомври 1989 г.

СФИНКС

Космични вихри с падащи звезди
са го дълбали сред пустинята безкрайна,
над тайни и видения да бди,
самият той видение и тайна.

Край него пясъци разпалват пламък бял,
изгарят корена, но камъкът остава.
Отдавна тоя сфинкс е ослепял
и времето на пръсти покрай него преминава.

По дирята му чезнеща бодил цъфти
над прах на мъдреци и на тирани.
И мелницата звездна цяла нощ скрипти,
с брашно от мъртви светове вселената да храни.

ноември 1989

ЖРЕБИЙ

Когато прозвучи архангелският глас,
в камшик заплел и злото, и доброто,
определен ще е един от нас
да носи кръст по кремъците към Голгота.

И всеки ще рече: "Дано да бъде друг.
Дано да ме отмине чашата горчива.
Дано на божие то изпитание безмилостният плуг
не разоре бедняшката ми нива..."

В съня си ще се крие, ще се тули зад вратата
на примирението и на добротата лицемерна,
но в полунощ звезди над него ще звънтят
като пирони за разпятие, а в мъглата ще се мерне
маслинова горичка – и целувката позната
ще му напомни: към Голгота е белязан твоят път.

* * *

От погледа ти ще избяга светлината
с пъргавина на бялка. Ще се изкатери
по клоните на най-високото дърво –
и ще изчезне. Глухо ще е вкъщи.
Но щом закука кукувицата и заскрипти
старинният часовник, ще усетиш
как покрай тебе в тъмното минават
жени, възпявани в сонети и терцини –
високи като свещи. От дъха ти ще полягат
прическите им рижи. Ще запръска
дъжд от прозореца. А ти ще мислиш,
че опипом върви по тротоара
слепецът цар Егип. Ще тръгнеш да отвориш
вратата, ала вместо бронзовата брава,
студена и скрипяща, ще напипаш
стебло на ябълка. Ще чуеш как подскача
в тревата паднал плод. И ще си кажеш,
че от небето с камък те замерва
бог отмъстителен, в чиито тайни
ти беше се помъчил да прозреш.

ЦИГАНСКО ЛЯТО

Напука се от паяжини гланцът на реките летни.
Къпините си сложиха гердан за есенния бал.
Ако потърсиш въглен да запалиш огъня си, ще ти светне
внезапно драсната кибритна клечка – ясен пожълтял.

Рътлини си говорят с виолетови от боровинки устни.
До пътя вятър пряспа листопадна е навял –
то сякаш лъв, от клетката на някой цирк изпуснат,
под слънцето на циганското лято се изтяга примижал.

Прииждат сенките на хълмове, а мислите ни се отдалечават,
с прощален вик догонва ятото им вейнато листо.
И късните светкавици, невидими кроячи, разкрояват
небето. Колко ли безсънни наши нощи ще облича то?

22 септември 1989 г.

ЗДРАВЕЦ

Дворът и къщата чакаха мене
и ароматът на здравец в дъжда
търсеше моята мокра следа,
душеше въздуха с ноздри зелени.

Здравецът имаше нюхът на куче
и отдалече долавяше той
моята грижа и моя покой,
в джоба – звънтенето нежно на ключа.

Ала изчезнал бе ключът в мъглите.
Някаква тайна заключил бе там,
без да разбира, че вече я знам,
че подир нея следата ми скита.

В мрака клисурата той ще отвори
с тънко скриптене да ме отведе
там, дето дива пчела преде
нишката чезнеща на кръгозора.

Дните, живени насън и наяве,
там ще се слеят с мълвеж на треви
и ще усещам – над мене върви
тихо, на пръсти – планинският здравец.

7 юни 1989 г.

* * *

Рисуваха ви Тициан и Ботичели
с най-нежните бои на пролетта –
рисуваха ви стройни и високочели,
прикрили демона с воала на невинността.

Рисуваха ви – да спасят от тленност тоя свят,
даряваха ви с власт и слава на царкини,
ала над пъстрия вселенски маскарад
свистеше пясъкът на вечните пустини.

И пътникът, поел по вашата следа, се пита плах:
дали миража на осанката ви царствена ще види,
или ще зърне как изчезвате – вихрушка прах
покрай висящите градини на Семирамида?

19 януари 1989 г.

ИНДИЙСКИ ЕТЮД

Виж, вечността седи кръстато
с кафтан индийски и чалма
накрай пазара, в светлината
на най-прохладната чешма.

Чер, стар като самото време,
с ръце изсъхнали от зной,
факирът свирката си взема
и кобрата разбужда той.

Пониква тя из глъбините
на някакъв отвъден свят
и в звуци древни се оплита
като стебло с отровен цвят.

ИЗЧЕЗВАЩИЯТ КОРАБ

Тънки бяха гръцките вина,
както твоя шарф, развян от бриза.
Островите плаваха – сребриста низа –
залезът им бе ушил платна.

Чезнехме към всепоглъщащата вис
с вятъра на древните морета и
светът заспиваше на коленете
на един егейски кипарис.

Кипарисът бе душа скърбяща.
Със сълза, погълнала Икар,
той се мъчеше на алчната съдба да плаща,

за да скъта в пяната и мрака
като златна бучка кехлибар
дързостта на тръгналия към Итака.

11 юни 1989 г.

МОЖЕ БИ СБОГОМ

Вече всичко ти казах. Затуй ли в нощта
вместо мен ноемврийският вятър говори?
Той вратата на нашия огън затвори
с ключа сребърен на пепелта.
И какво ли ми казва фенерът далечен –
морз, нахъсан от мост и от съсък на влак?
Помогни да отгатна тревожния знак.
Може би сбогом, че късно е вече?

Виж мъглата – последният изпращач –
иде: скърца чакълът ръждив на перона.
Кленът сне своята златна корона –
той е вече низвергнат. Очаква палач.
А аз от сълзата ти как да изплавам –
блед, останал без дъх водолаз?
Протегни ми ръка – да се вкопча аз.
А може би сбогом. И сън. И забрава.

26 август 1989 г.

* * *

Ти нали обеща да се върнеш? Къде си?
В тая глуха вселена, където те срещнах веднъж,
всички думи сивеят от плесен,
всички мисли прогизват от дъжд.

Ти нали обеща да се върнеш? Къде си?
Отзови се да падна пред болката на колене.
Завалява – и моята сянка из глината месят
ослепели от здрача коне.

Ти нали обеща да се върнеш? Къде си?
Мир на всички измами, на всички илюзии – мир!
Като в древен театър с дъждовна завеса
горко плаче крал Лир.

20 юли 1989 г.

* * *

Нощни оркестри под глухи звезди,
вие край мене кръжете,
както въртопите с тъмни води
в лоното на планините.

Кой ви изпрати? И каза ли той –
таен пророк на съдбата,
че ще намеря най-сетне покой,
в бездна от звуци запратен?

Бродят огньове, задавя ги дим.
Тихо! Душата ми плаче!
А диригентът е неумолим:
– Престо! Виваче!

27 септември 1989 г.

СЪДНИЯТ ДЕН

Когато дойде съдния ти ден,
ловецо на елени, ти самият
ще станеш гонен от палашите елен
и лесовете няма да те скрият,
и хълми като глутници ще вият,
когато дойде съдния ти ден.

Протегната ръка не чакай ти.
Когато бе съдбата милостива
към теб, отключваше за всички своите врати.
Сега на прага ти змия се свива.
Дори от тръна – многоръкият бог Шива –
протегната ръка не чакай ти...

* * *

Запей ми, тъй както ти само умееш,
за Корфу, за острова с белите рози,
а аз ще полегна на топлия пясък,
тъй както рибарите лягат по пладне,
когато се мята из празните мрежи
единствена риба – егейският вятър.

Хванете се през раменете, кипариси,
до пояс се навеждайте и ме обгръщайте
с венеца син на вашето хоро –
така вълните по брега танцуват,
когато идват тайна в бездната да отнесат.

Аз мислех, че корен ще пусна в скалите
на Корфу, на острова с белите рози,
а ето ме – празна черупка от мида,
с която вълната сега си играе
и заедно с нея понася, отнася
егейският залез, в седефа огледан.

Дръпнете се от тоя бряг самотен, кипариси,
пуснете ме сега сред вас да мина
с венеца син на вашето хоро
на челото. И нека бездната над мене ви превърне
в сълзи зелени по небесните клепачи.

ЛЕТЕН ДЪЖД

Дъждът опъна гъсти нишки от земята до небето
и ги размества вятърът, като че ги докосват
с игриви пръсти чипровските килимарки,
наведени над станове. Вятърът втъкава
реката – и като лоза я вие
сред нишките, втъкава пътя с коня,
чиито хълбоци пламтят, втъкава две тополи
и мост до тях, и с бели нишки ниже
огърлица от облаци край шията зелена
на връх Миджур.

Ще тръгнем утре призори да вземем
килима на дъжда, за да застелим
дома на лятото – от багрите му целият да светне.
Но ако нишките са още дълги до небето
и не достига прежда, нека вятърът изприда
ята от птици, нека ги втъкава
в килима си. А ние ще застелим
дома на лятото с най-проста селска черга,
тъкана от зелени валози,
от жълти ечемици
и от сребърни овеси.
И седнали на нея, ще погледаме
как вятърът е стъпил на върха
на планината – и се мъчи да отреже нишките,
завързани за небесата,
защото вече се е уморил и няма прежда,
освен развитото кълбо на Дунава,
което много грубо е изпредено.

РОМАНСИ

1.

Между вълните пътека намери
звън на китарена струна...
Там обичата ми нощем трепери
в бездна на синя лагуна.

Само морякът, в теб влюбен, остана
тъжен по кея да скита.
Той като черна звезда в бяла пяна
ще полети в глъбините.

Но ще се върне ли в мрака отново
с бисер в дланта си? Едва ли.
Там ще го мамят далечни огньове,
стъкнати от корали.

Рибни стада ще се нижат, опасли
тайните в бездната синя,
и ще му стъкмя легло с водорасли
мъртвата морска царкиня.

2.

Каква тишина в тая нощна крайбрежна градина!
Да вдигнем наздравица. Тънко да звънне кристала.
Виното е бяло и твоята рокля е бяла –
кажи: как да вярвам, че сянка в душите ни мина?

Кажи: как да вярвам, че в пустите дюни, сред здрача,
въже за откъсната котва вихрушката суче
и в църква старинна, където нощта ни обручи,
с гласа на кристала камбана забравена плаче?

ЮЖНИЯТ ГРАД

На Иван Николов

Дари ме ти с жуженето на своите пчели,
когато през април разпалват разцъфтелите бадеми
и дай да прочета в небето пролетните ти поеми,
написани от лястовици и орли.

Върни ми тайната и нежността. Върни
прозорчето, забравена къдрица озарило,
върни ми мириса на печатарското мастило,
попило в моите тракийски дни.

Ако ме омагьоса твоята луна
и път ме поведе към твоите градини,
тополите си дай, в безсъницата да ме придружават

или ми постели безбрежната си равнина,
където да заспя блажен, завит с небето синьо –
и южният ни вятър да ми е възглаве.

30 април 1987 г.

* * *

Не сънувах ли лятото? Тънки вълни
под нозете ни святаха и шумоляха
и морето ни търсеше в дългите дни
с длан над челото – чайка плаха.

Ти обличаше изгрев и събличаше здрач
с аромата на късни смокини
и дъждът дълго чукаше като кълвач
из балчишките тъмни градини.

Откъм Добруджа идваше вик на ята.
Беше пълно небето с тревога.
И аз исках да кажа "Прости!" на нощта,
но разбих: не трябва, не мога.

И поглеждах как кеят, приготвен за скок,
сред вълните до гръд нагазва,
как до моето рамо, над златния кок
нежно твоята сламена шапка залязва.

МАГИЯ

1.

Както селяните,
отишли на воденица,
се събуждат нощем
и излизат опипом в тъмнината,
за да разбудят прашния бъз
с дълга, свистяща струйка,
така небето разкопчава
панталона си от нощни облаци
и прикрито зад някое съзвездие,
ръси над света струйки светлина.
Будните казват: „Започва звездопадът...”

Но будните не знаят,
че зелените човечета от НЛО
сега се разхождат по хипотенузата
на Бермудския триъгълник.
Вървят като по цирково въже,
протегнали ръце за равновесие,
и гледат как един самолет
приличен на детско хвърчило с откъснат конец,
се забива в бездната.
Гледат как един параход кръжи.
тласкан от течението.
Палубата е пометена като от тайфун.
Празен мостик. Празни каюти.
Само лулата на капитана още дими
и една моряшка фланелка,
потна под мишниците,
лежи на пода.

Вие, които вярвате само на това,
което можете да докоснете,
снизходително ще се усмихнете:
„Горкият. Не е добре. Бълнува...”
Вие вярвате единствено в скелета на динозавъра,
събрал праха на музея,
а аз го виждам да върви на водопой,
разлюшкарал върбите край воденицата,
и кожата му е наежена
от предутринния хлад.

Останете в своите кабинети –
прозорците са сложили в рамки душите ви.
Оставете ме да се радвам
на магията, която няма никога да усетите.

Мливарите отдавна са заспали.
а воденицата продължава да мели
житото, къклицата и ситното хриптене на конете.
Аз не спя и гледам: над запенените улеи
небето едва се зацибря.
Зорницата се е отвила насън
и е надиплила в нозете си чаршаф на облак.
Божественото ѝ тяло лежи,
очертано от първите лъчи на изгрева,
и облачета като златни амурчета
се вият над нея и съзерцават голотата ѝ.

Вие ще ми кажете: „Висока облачност.
Денят ще бъде хубав...”

Останете зад прашните завеси!
С парцал от мрак утрото ще ви избърше
като посивели портрети.
Оставете ме – наивен пленник на магията.
която няма никога да усетите.

Аз чакам зелените човечета да ме поканят
на утринна разходка.

23 август 1989 г

2.

Оставих зад гърба си океаните
като карти за игра.
разпилени по масата
до пепелника, пълен с угарки,
в часа на последния полунощен бридж.

И самолетната перка дъхна в лицето ми
с ноздра на небесен жребец.

Сега куфарите ми са до стените
на един дом – накрай света,
в най-съкровената градина на сърцето ми.

Аз се разхождам от спомен до спомен
и парковете на Денвър
отмитат нападалата по пейките шума,
за да седне там моята сянка.

Куфарите ми се отучиха да говорят.
Нищо не искат. За нищо не тъгуват.
А аз тъгувам за изчезналото време,
чийто гръб виждам през дима на лулата.
Тъгувам за кейовете, от които съм тръгвал
и пак съм се връщал под сенки тополови.
Тия тополи единствени дойдоха с мен.
Ето ги отсреща, до хокейната площадка.
Вечер ми се струва, че тя е кей, в който се разбива
звездният прилив.
И си мисля: там ще вържа своята лодка.
Тя умее да чака. До последното отпътуване.

23 август 1989 г

3.

Приятелят ми,
който бе прегръщал критските кипариси
по време на големите си пътешествия
и бе вдигал наздравници
с мачтите на корабите,
сега лежи като ударена от гръм,
обгорена платноходка –
с едно светло и едно тъмно платно.

Дълъг е пътят до остров Крит,
с черни сълзи на маслини покрит.

Преди болничният балкон да стане негов вълнолом,
той ми говореше: „Бях решил да доведа у дома
най-мъничкия критски кипарис. Да се разхождам с него,
да слушам как плющи ризата му зелена,
да слушам в говора му песента на забравени заливи,
която въртопите раждаха като огромни
грамофонни плочи...”

Идваше мракът и като риба се мяташе остров Крит
в мрежата на балкона, за звездните бездни открит.
Безсънна бяла сянка над безсънно легло говореше:
„Ние твоята лодка ще насмолим.
Ще зашием платната, и стона на душата ти ще зашием.
Призори идва бризът. Ще отворим вратата
и лодката ти ще се хлъзне по мраморните коридори,
усетила как я разтърсват удари на вълни.”

А приятелят ми усещаше тая сладка лъжа
като полъх над цъфнали лимонови градини.
И му казваше: „Говори ми, аз съм готов за път.
Очите ми вече не виждат, но в ушите ми звучи
божествена музика на вълни, която се стича по скалите
и един невръстен кипарис, който можеше да бъде мой син,
ме търси в огромния свят и не може да ме намери.

Аз трябва да стигна до остров Крит
и да падна, с ехтежа на бездни покрит...”

24 август 1989 г

4.

Нощта свири с флейта
от съблеклото на смок,
мравките на звуците пълзят
из люспестата кожа.
Доловете облизват устни,
напукани от суховея,
и се мъчат да заспят,
но свирнята ги буди.

Скоро ще започне танцът
на сатаната.

Ябълковите градини ми казваха,
че плодът е вечен.
Сега той лежи под фиданките –
тяхна алена сянка в мрака –
и мирис на гнило тече по перата
на гарвана, който тромаво се разхожда
в своето мрачно владение.

Листопад. Ти не виждаш кръжение на шума –
само ехо се носи в небето.

Скоро ще започне танцът
на сатаната.

Пчеларят, който обличаше утрото
със златната дреха на пчелите,
лежи, закърпен с ръждивите дрипи
на дивачките круши.
Всичко е прецъфтяло.

24 август 1989 г

5.

Животът ни бе чернова –
задрасквана, съкращавана, отново дописвана.
Не успяхме да препишем на чисто
най-съкровениите страници.

Оряхме безсънни нощи,
засявахме звездопади.
Когато очаквахме жътвата,
буря овършаваше нашите ниви.

Водехме планините на водопой,
хванали юздите на пътищата,
а виждахме мъртви реки
с останки от летящи чинии по дъното.

Може би сме били пътници във Вселената
и в раницата ни е лежал като ябълка някой спътник на Сатурн?
Ще видите нашите космонавтски шлемове –
издълбани динени кори край пътя.

Измислихме живота си, за да бъде реален,
и сънищата ни помагаха в това безумие,
а можехме да разберем, че сме само
пръст от пръстта
и сълза от сълзата.

И останахме – недописана чернова,
която едва ли някой ще разлисти.
Само вятърът ще разгръща тревата над нашия гроб,
но нищо няма да му кажат избелелите букви на мравките.

24 август 1989 г.

МОЛИТВА

Ще запаля свещица – бреза пожълтяла,
и ще тръгна да търся храм
по пътеки, които отдавна знам,
да се моля за душата си осиротяла.

Ще се дръпнат реките като синя завеса
и гора листопадна ще ми стане олтар.
Ще ме гледа дъбът – ангел сведен и стар,
а другите мои икони къде са?

Ще мълча, коленичил пред гласа на тревите,
благославяща длан ще протегне над мен водопад
и вечното ехо на звездния свят
като камък, отронен по сипей, край мен ще прелита.

И ще стана частица от небето и здрача.
Кой надеждата хищно ограби от мен?
Бог измислен, яви се от залеза озарен –
чувствам нужда пред някого мълком да плача.

20 февруари 1988 г.

УТРО

Облак се вдига – крило на роял е.
Светнал е гланцът от брод на река.
ветре, тръгни към гората заспала
и на клавишите слагай ръка!

Росни ливади са нотните листи.
Тях ги обгръща звънът на коса...
И се понася над изгрева бистър
ято – на първи акорди гласа.

Съчинено насън и записано сутринта на 8 юни 1989 г.

ОТБОЙ

Войници от пехотни полкове с протези по пероните скриптяха,
молци извезваха звезди маршалски върху реднишките им пагони
и стари кранти от обози на забравени войни пасяха
по гробища и по артилерийски полигони.

Пробити спомени ръждясваха подобно каски в яма.
Бодлива тел препъваше войниците в съня им уморен
и струваше им се, че чучулигата в небето е измама,
че от бикфордовия шнур на песента ще се взриви зазорящият ден.

Вдън утрото проплакваха деца. И люлки сънено скриптяха –
лодкари може би към неизвестни далнини гребяха.
А по изсъхналия бряст тревожно чукаше кълвач.

Дали не търсеше най-жилав клон, за да скове протеза
за оня ден обезумял, когато вихром ще възлезе
из преизподнята бял кон без стреме и ездач?

17 юни 1989 г.

БЕЛАРУСКИ ПЕЙЗАЖ

Залезът отдавна зад леса застина,
и жарта му тлее в старата калина.
У дома се връща морен лесничейт,
гледа той – стъклата през брезите греят
и криле размахват като птица съща,
към небето дърпат дървената къща.
Но в земята врасла тя остава тука
и темелът тъмен като корен пука.
Чака тя да зърне пак познати дири,
вратня с глас на сойка тънко да изсвири.
Чака тя конете, що копита бият
и от Нароч здрача с бърни златни пият.

Болницата, 17 септември 1987г.

АРМЕНИЯ

За кой ли път изричам името ти – думите скриптят,
като че мисълта ми по развалини минава.
Тъмнеят хълмове. И всеки кръстопът
е вдигнато разпятие, където врани дланите ти приковават.

За кой ли път под грак на черни птици
посягам, за да снемат трънения ореол от твоето чело
ръце, познали белези от ятагани и от белезници,
ръце, изсъхнали и овъглени от тегло...

Децата и лозите спят прегърнати в пръстта
и ангели в старинните ти храмове – с напукани уста
в ухото на съдбата викат, ала тя дали ги чува?

Те чакат да излитнеш в тоя аг
из сълзите на своя вечен Арарат –
и мъртвите трагичния им вик ли всяка нощ сънуват?

13 декември 1988 г.

ПРАЗНИК

В твоя ли празник със златни нозе
вън листопадът тича?

Виж: планината от вятъра взе
мантия пурпурна – и я облича.

Вие се пътят. Но води ли той
стъпките на радостта ни?

Птици отлитат. От техния рой
песен дали ще остане?

Много сме дали на тоя свят,
малко радост към нас се прокрадва,
ала с надежди човек е богат
и на трохите им той се радва.

С болки богат е. С любов. С доброта
и със тъга в сърцето.

Нека все тъй тих и нежен в нощта
твоят прозорец свети,
взел ореол от вихрушка. Навред
трепкат листа позлатени
и светлината им вместо букет
ти приеме от мене.

18 октомври 1987 г.

ПСАЛОМ

Пред алчността ми изкопавай ями –
да стена с ненаситните души.
Ти, който бездна и безгрешност обеща ми,
проклиняй, ако някой ме лиши
от чудото на земните измами.

Дай ми безсънната душа на овощаря
от червей да опази своя плод,
забравил, че просторът се отваря
и в изгрева му нашият живот
като мушица сепната изгаря.

ЕХОТО И ВОДОПАДЪТ

Оплака се горското ехо:

– Снегът ме обра без пощада.

И рече му водопада:

– Вземи мойта сребърна дреха...

* * *

Дълъг е пътят от тук до дома.
Птиците пишат безкрайни писма
по небосвода. И мокрият вятър
втурва се с тях да обходи земята.

Ти ще получиш едно от тях.
В него е моят предишен смях,
смачкан от тъмната длан на нощта
в час на безсъние и самота.

Нижат се кестени по тротоара.
Сивата сграда прилича на гара.
И коридорът е неин перон –
идва надежда, отива си стон,
идва денят и до капка изтича –
дреха от сънища паркът облича.

И между голите градски дървета
лъч листопаден в косите ти свети.
Късната есен ли тук ме изпраща,
като безсънните кестени бдяща,
да ме изтръгнеш от бездната и от нощта
в час на безсъница и самота?

КОГАТО БОЛКАТА ПРЕМИНЕ

Когато болката премине, ще приличаш
на морски бряг след отлив. Онова,
което ти на дъното си търсил
като съкровище и като тайна,
пред тебе ще лежи сред кални локви
и ще събираш рачета, медузи
и миди без прикътан бисер в тях.

Така ще бъде до мига на прилива.

И ти ще гледаш как си отминава
без стъпките ѝ да събудят тръпка
в сърцето ти. И нейното палто червено
ще бъде просто дреха, не дърво,
пламтящо в есенен, безумен празник.

Ще можеш ли да седнеш на брега,
вълните вместо нея да те галят
или сърцето ти отново ще се свива,
защото липсата на болка пак е болка...

26 ноември 1987г.

ЕХОТО

Вдън оголялата тъмна гора
будят се звуци летни.
Вятърът пак ли
на празник събра
своите рожби безчетни –
ехо от стъпки, от сън на била,
ехо от лист отронен,
ехо от трепета на пчела
в цвета на някой спомен,
ехо от бързей, завит до очи
със одеяло от шума,
ехо от говора на очи,
от неизречена дума?...

А до безкрая ни цвят, ни човек.
Поривът на душата
само мъгла ли и чезнещ ек
оставя в далнината?
Знам: то крилата си ще вплете
в гъста дъждовна мрежа
и ще откrexне с гласа на дете
звънката порта на скрежа.
Но ще открие ли таен свят,
или в копнеж неиздуман
ще ни затрупва с дълбок листопад
нощната песен на Шуман?

* * *

Виж тия уморени длани,
отпуснати на коленете.

Пръстта, цимента и ръждата
са изгавирали по тях
балади от безсънни нощи,
които всеки ден чете
едничка струята свистяща
на бялата от вар чешма.

Попуква утринният вестник
под пръстите
с метален звук
и гледай: над водовъртежа
на най-последните събития
през клоните затрепкал лъч
огрява тия едри длани
с мазоли, белези и бръчки,
както в отсрещното училище
игриво слънчево петно
огрява на стената бяла
старинна карта на света.

ЗАВЕЩАНИЕ

На моя син

Когато дойде моят сетен час,
дано съдбата да е милостива,
спокойно моята ръка да си почива
във твоята – и тих да бъде моят глас.

Не ще напиша завещание на никого от вас,
но в стаята със книгите ми – празна, сива,
ще чувстваш ти на вещите душата жива
и като сянка с теб ще бъда аз.

Помни баща си като скромен земен жител,
който на истината бе служител
и с думи искрени я защити.

Не ти оставям ни сребро, ни злато:
за мене – беден пътник на земята –
единствено богатство беше ти.

* * *

Стадата слизаха по есенния рид,
за да пасат звъна си в бродовете сини.
Баирът озарен приличаше ми на магнит,
цял облепен с искрящи стърготини.

ЕТЮД

Ти насън бе преброждах небето
с мисълта, че роден си за птица,
и ме мамеше дияр орлова
към земя, непозната до днес.
Но залута се, без да усетиш,
в кръгзор като вълча зеница
и димът на миражни огньове
те оплете там в своя кафез.

Завет търсеше в здрачни градини –
Гетсиманската градина намери.
Път димеше в пустиня незнайна –
остави по него ти знак.
И над чуждите Апенини,
и над чуждите Кордилери
по следите на чезнеща тайна
бавно пада безмилостен сняг.

15 декември 1988 г.

* * *

Помислих, че зората огън е разпалила
сред залива,
където белите пламъци на чайки
се сплитаха
и със свистене се изтягаха в небето,
а то бе литургия
за душата на делфина,
изхвърлен тая нощ от глъбините.

ПРОСЛАВА НА СОНЕТА

Сонетът не е островърх мравуняк сред тревата,
където мравките на думите пълзят
като египетски робини – по нагорен път,
понесли житните зърна на мисълта ти.

Сонетът не е кошер, който пее
с рояци златокрили, литнали навред.
Дори ако откриеш в думите му мед,
ще бъде тежка капката, горчилка ще усещаш в нея.

Сонетът е скала, в която спи химера
или помръдва с лапите си лъв.
Вземи длетото и с чука зазвъни ти!

От ударите ще се разтрепери
безмълвният отломък – и ще чуеш пръв
как диша вечността в цепнатините.

1 декември 1988 г.

БИБЛИЯ

Остави ме на тоя самотен бряг през нощта,
дето само ръката на залива свети
и прелиства облаците, за да чета
синята библия на ветровете.

29 юли 1989 г

БЯЛАТА СТАЯ

Скалпелите лежат като късове лед,
паднали от стрехата на кръгозора.

На тавана застинал е месецът блед
и след миг ще се срине отгоре.

Ще се разбие в ръба на пропастта,
която като рана отворена зее.

Духът ти кръжи между живота и смъртта
и в зарево виолетово странна музика те люлее

Отваряш очи. Бели стени. Лъха хлад.
И додето вятърът в прозорците стене,
хирургът сменя зеления си халат
и мисли за утрешния лов на елени.

20 февруари 1988 г.

ДЪЛГИТЕ ЧАСОВЕ

Ти помниш тия дълги часове.
Безсънна лампа чакаше зората
и диплеха се белите кревати
край мен като дълбоки снегове.

Усещах, че фъртуна ме застига
и аз не вярвах, че ще изпълзя,
но виждах те през моята сълза
и с устни, стиснати от болка, се надигах.

Стъклата светеха от ледна пом.
И виждах как изчезваш зад вратата –
една пътуваща звезда, която
ми даваше надежда за живот.

12 декември 1987г.

* * *

Бил ли си тук, или вече те няма?
Кой ще попита и кой ще тъжи?
Вятър над празни перони кръжи,
свива се мрак в листопадните ями.

Слушай: скриптене в нощта мълчалива
тънко обгръща мистичния свят:
както пробива кора дървояд,
влакът далечния хребет пробива.

Там ли душите приют ще намерят
и като прилепи ли ще висят
да ги опушва на влака димът –
празни гроздове и нощни химери?

Не! Ще се нижат следи по росата
и ще останат следите ни тук,
в стъпки превърнати, в изворен звук,
в огън на другия бряг на реката.

6 юли 1990 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

Отложени празници

Продавачи на петли /3
Айседора Дънкан танцува Деветата
симфония на Бетовен /4
Сажда /5
Отложени празници /6
Преселение /7
Нощни стихове /8
Кукувица /9
***Ти си замина... /10
***Двубоят на петлите... /11
***Лесът ще снее рижата си шуба... /12
Вселена 1,2,3,4 /13
Тогава виното ухаеше... /14
Пасторал с рижа маймунка /15
Привечер /16
Надбягването /17
***Стрелочникът ще бъде друг... /18

Бисерните миди

Градините на Прованс /19
Нощна сянка /20
Езичник /21
***Когато много тайни сме узнали... /22
Бисерните миди /23
Гипс /24
Шекспирова хроника 1,2 /25
Орион /26
Пинии /27
Зимен празник /28
Въртележка /29
Надежда /30
Грузинска мелодия /31
Бретан под снега /32
Сфинкс /33
Жребий /34

Може би сбогом

***От погледа ти ще избяга светлината... /35
Циганско лято /36
Здравец /37
***Рисуваха ви Тициан и Ботичели.... /38

Индийски етюд /39
Изчезващият кораб /40
Може би сбогом /41
***Ти нали обеща да се върнеш?... /42
***Нощни оркестри... /43
Съдният ден /44
***Запей ми... /45
Летен дъжд /46
Романси 1,2 /47
Южният град /48
***Не сънувах ли лятото?... /49

Магия

1. Както селяните... /50
2. Оставих зад гърба си океаните... /52
3. Приятелят ми... /53
4. Нощта свири с флейта... /54
5. Животът ни бе чернова... /55

Непубликувани стихотворения (1987-1990)

Молитва /56
Утро /57
Отбой /58
Белдруски пейзаж /59
Армения /60
Празник /61
Псалом /62
Ехото и водопадът /63
***Дълъг е пътят от тук до дома... /64
Когато болката премине /65
Ехото /66
***Виж тия уморени длани... /67
Завещание /68
***Стадата слизаха по есенния риг... /69
Етюд /70
***Помислих, че зората огън е разпалила... /71
Прослава на сонета /72
Библия /73
Бялата стая /74
Дългите часове /75
Бил ли си тук... /76

Иван Давидков

МОЖЕ БИ СБОГОМ

Първо издание

На обложката - репродукция от картина на Иван Давидков

Художник Камен Стоянов

Коректор Ана Лазарова

Формат 84/108/32. Тираж 1 513 екз.

Печатница „В.Александров“ Враца

Печатни коли 6. Цена 9.90 лв.